

Lymed

Vreemde wegen brachten me naar hier

Lymed

Vreemde wegen brachten me naar hier

Roman

Renate van Bemmelen

Eerste druk, april 2016.

© 2016 Renate van Bemmelen

Schrijver: Renate van Bemmelen

Omslagontwerp: Rob Mulder, Polder Knowledge

ISBN: 9789402146172

ISBN e-book: 9789402147797

<https://www.facebook.com/lymedboek/>

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, opnamen of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*To all the Lymers in the world
To their family and friends
Who love them deeply
And to all the doctors
That never questioned their credibility*

Inhoud

Deel 1 Herfst in Nieuwegein

1. De reisgenoot
2. Het morfine-incident
3. Roze olifant
4. Hernia in je hoofd
5. Diagnose één
6. Diagnose twee
7. Theezakjes
8. Alternatieve therapie
9. Proefkonijn
10. Bijwerkingen
11. Nothing really ends
12. De wanhoop nabij
13. Olifantenpaadje
14. Lymed
15. Verveling
16. Rehab
17. Levensles

Deel 2 Ommezwaai

18. Shock
19. Tekenbil
20. Moreea feeling
21. Oergevoel
22. Chaos in mijn hoofd
23. Schijn bedriegt
24. De genadeslag
25. Bonobo
26. Voorgevoel
27. Je weet pas wat je hebt als je het kwijt bent
28. Nieuwe start
29. Ongeluk
30. Het paradijs
31. Briefpost

*Voor Rob,
omdat hij altijd in me heeft geloofd*

DEEL 1

Herfst in Nieuwegein

HOOFDSTUK 1

De reisgenoot

Het is nu echt herfst.

Zo begint de tekst op de foto die mijn zus me uit Nederland heeft toegestuurd. Marie heeft een lange kobaltblauwe jas aan en kijkt naar Sem die op de schouders van zijn vader zit. Het vrolijke ventje lacht van oor tot oor. Matthijs kijkt recht in de camera, zijn rode krullen hangen half voor zijn gezicht. Het is een man uit duizenden, zorgt goed voor mijn zus. Jaloers kon ik er soms op zijn.

Ik trek de handdoek waar ik op zit recht en neem een slok van mijn gin-tonic. Ik kijk de kustlijn af. De schemering heeft zich ingezet. Het duurt niet lang meer voor de zon onder gaat. Ik kijk nog eens naar de foto van mijn zus, die ik voor het gemak als boekenlegger gebruik. De hoekjes zijn omgekruld.

Ondanks het perfecte leventje van mijn zus, zou ik niet met haar willen ruilen. De vrijheid om te beslissen waar ik morgen weer eens heen zal gaan, heb ik nodig.

Ik haal diep adem en snuif de zeelucht hoog in mijn neus op. Zout en fris tegelijk. Ik kijk hoe de golven rimpels in het water maken en verlang met een dubbel gevoel naar huis. Mijn vriend Bob en ik zijn hier nu drie weken, maar het voelt als maanden. Morgen verlaten we het Thaise eiland Koh Chang. We gaan met de boot terug naar het vaste land, eerst naar Bangkok en daarna richting de voormalige hoofdstad van Thailand, Ayutthaya.

'Your family?' vraagt Thabo in haar beste Engels, terwijl ze naar de foto in mijn hand wijst. Ze is zonder geluid te maken

naar me toe geslopen. Met haar tengere lijf beweegt ze zich voort als een slang door het rulle zand.

Ik knik. 'My younger sister, her husband and son.'

'You don't look same.'

Ik knik nogmaals. Nee, mijn zus en ik lijken in niets op elkaar.

'You want eat with us?' Thabo wijst naar haar man Nont die heftig staat te zwaaien achter de barbecue. Bob staat naast hem en steekt zijn duim omhoog.

'Yes, we would love to,' zeg ik terwijl ik opsta van mijn handdoek. Vlugger dan ik kan kijken, raapt Thabo de handdoek van het zand en klopt hem voor me uit. Ze vouwt hem tweemaal om en reikt hem aan.

'Thank you,' zeg ik enigszins beschaamd.

Na al die weken ben ik de enorme gastvrijheid van de Thai nog steeds niet gewend. Ik loop achter Thabo aan richting Sunset bar.

Thabo en haar man Nont hebben hun bar vlakbij enkele vakantiehuisjes gebouwd. De huisjes zijn van een andere eigenaar, die zijn omzet met de komst van de bar heeft zien verdubbelen. De bar is hun lust en hun leven. Ze eten er, drinken er, praten er tot diep in de nacht met hun gasten en slapen er zelfs met hun tweejarige dochter Tik, een ongelooflijk mooi meisje met zwart stijl haar tot aan haar billen.

'Do you want family?' vraagt Thabo, terwijl ik kijk hoe Nont een inktvis van de barbecue plukt. Ik haal mijn schouders op.

'Can you also make some lovely curry again?' vraag ik om van onderwerp te veranderen.

Vliegensvlug rent Thabo richting 'keuken' bestaande uit een koelkast achter de bar met daarnaast hun slaapvertrek. Ze keert de halve inhoud van de koelkast om in een grote wok die op de kookplaat staat.

Het is Nont's droom om de bar uit te laten groeien tot bar-restaurant. Hij heeft het idee om de bar te verlengen met een keukengedeelte en voor de bar rieten tafels en stoelen neer te zetten. Nu kun je alleen aan de bar eten of op het zand. Zijn

vrouw is de beste kok ter wereld, zo vertelt hij iedere gast met trots. Hij heeft gelijk. Zelden at ik zo'n lekkere curry als hier.

'Ik ga deze geweldige plek missen,' zeg ik tegen Bob als we op de barkrukken plaatsnemen. Hij knikt.

'Over een jaar komen we terug,' zeg ik met volle overtuiging.

Thabo en Nont kijken elkaar aan en lachen. Plots klimt Tik op de barkruk naast me en begint wild te dansen. Van schrik snelt Thabo naar haar toe en trekt de kleine Tik van de kruk af. Het vrolijke meisje wurmt zich los van haar moeder en rent naar de plek waar ze eerder die dag een zandkasteel heeft gebouwd. Ze laat haar billen op het zand ploffen en begint enthousiast te scheppen.

Dan ziet ze dat ik naar haar kijk. Ze staat op en rent naar me toe. Met haar kleine handjes trekt ze me aan mijn arm tot ik van mijn kruk opveer. Ze neemt me mee naar haar zandkasteel en geeft me een plastic schepje. Enthousiast begin ik mee te scheppen. Ik kijk om naar Bob die al van de inktvis van de barbecue geniet. Tik en ik bouwen een nieuw zandkasteel. Ondertussen wordt mijn curry koud.

In het vroege ochtendlicht schrijf ik mijn Facebook-adres op de achterkant van de foto van mijn zus en laat hem achter op de bar voor Nont. Ik kijk nog eenmaal naar de zee voordat Bob en ik de zanderige weg richting main road aflopen. Terwijl we de boot op stappen, zie ik dat diverse ogen op mij zijn gericht. Ik voel me een blonde westerling in een oosters land en realiseer me weer dat we al die tijd op een eiland hebben gezeten. Bob heeft daar met zijn donkere haar en licht bruine getinte huid niet zo'n last van. Ik plaats mijn zware backpack naast een enorme mand vol etenswaar achter op de boot. De vrouw die de mand met een hand vasthoudt, knikt vriendelijk naar me. Ik knik terug. Bob neemt aan de andere zijde van mij plaats.

'Op naar het vaste land, naar de drukte van alledag,' zegt hij.

Ik zie het eiland steeds kleiner worden. Het voelt alsof ik een stukje van mijzelf achterlaat. De rust op het eiland trekt me erg aan. De schoonheid, de schemering, de puurheid. Ik sluit mijn

ogen en voel de deining van de boot. Om mij heen hoor ik kinderen lachen, vrouwen praten en een hond blaffen. Koh Chang heeft iets magisch. Het is de plek waar ik mezelf beter heb leren kennen; wie ik ben, waar ik naar toe wil en met wie. Mede door het lezen van De Reisgenoot van Jorge Bucay en door de gesprekken met mijn vriend Bob. Hier heb ik bedacht wat ik wil in de toekomst. Het was alleen een kwestie van tijd voor ik mijn plannen tot uitvoer zou brengen.

Als we de boot afstappen, wijs ik naar een aantal taxi's naast een wit gebouw verderop.

'Twee taxi's voor een hele boot die leegstroomt, goed over nagedacht,' merkt Bob op.

Voordat we de taxi's kunnen bereiken, zijn ze al weg. In het witte gebouw vraag ik de dikkige vrouw achter de balie wanneer de volgende taxi komt.

'I will call one,' zegt ze.

Ik heb geen idee waar ze van is of voor wie ze werkt, maar ze heeft vast meer westerlingen met dezelfde vraag aan haar balie gehad. Ze brabbelt wat in het Thai door de telefoon en knikt naar me. Ik knik terug. Er lijkt iets in beweging te zijn gezet.

Op het houten bankje voor het gebouw nemen we plaats. Het is een raadsel waar de overige bootgebruikers zijn gebleven. Ik pak De Reisgenoot uit het rechtervakje van mijn backpack en begin er in te lezen. Een half uur later is mijn waterflesje leeg en valt Bob haast flauw van de warmte. Ik loop naar de balie en vraag opnieuw naar de taxi. De vrouw slaat druk met haar hand op en neer. Geduld. Ik ga weer zitten.

Er is inmiddels ruim een uur verstreken als er een taxi voor ons langs schiet. Even verderop komt hij met een noodstop tot stilstand. Het hekwerk naast het gebouw weet hij op een haar na te missen.

Een stevige man stapt uit. 'Bangkok?' vraagt hij.

Ik knik en til mijn backpack van de grond. Bob neemt hem van me over en gooit hem in de achterbak. Ik hoop dat het bakje met overgebleven curry van gisterenavond in de bovenklep niet open schiet. Ik zwaai naar de vrouw achter de balie. Ze lacht me

vriendelijk toe. Achterin nemen we plaats. De chauffeur draait behendig zijn wagen om en geeft een dot gas. We vliegen over het zanderige pad, vlak langs omstanders en winkeltjes. Bob en ik kijken elkaar enigszins angstig aan. Als dat maar goed gaat.

Er zijn drie uur en een kwartier voorbij als we bij het treinstation van Bangkok arriveren. Ik geef de chauffeur een fikse fooi voor het snelle rijden.

Bij binnenkomst in de stationshal zoek ik het loket voor de kaartjes.

'Ayutthaya for two,' zeg ik op mijn beste Thai.

'333 Baht.'

'Ruim 8 euro', zegt Bob. 'Dat zal wel goed zijn.'

Ik leg de Bahts op de balie. 'Wanneer vertrekt de trein?'

'Over anderhalf uur.'

We planten ons op een bankje aan de voorkant van het station. Ik open *De Reisgenoot* op pagina 170 en lees: *Waarvoor leef je? Niet waarom, maar waarvoor. Niet hoe, maar waarvoor. Niet met wie, maar waarvoor. Niet waarvan, maar waarvoor?*

In mijn ooghoek zie ik twee uur later de special express aankomen. Hij is een half uur te laat, maar ach, we hebben toch geen haast. Ik neem plaats in wagen 1, stoel 35, zoals op mijn kaartje staat en kijk om me heen. De trein is vrijwel leeg.

Als ik mijn boek weer opensla, wordt er op mijn schouder getikt. Een Thai, die op zijn minst in de zeventig moet zijn, slaat met zijn wijsvinger op het kaartje in zijn linkerhand. Het duurt even voordat ik beseft dat ik op zijn plaats zit. Blijkbaar is stoel 35 dubbel geboekt. Ik verontschuldig mij en ga twee stoelen achter de oude heer zitten. Bob neemt glimlachend naast me plaats. Ik haal lachend mijn schouders op en open het plastic bakje met de curry dat ik voorzichtig uit mijn backpack heb gehaald. De geur van groene curry vult de coupé. Met onze rechterhand lepelen we de lekkernij naar binnen.

Twee uur later word ik wakker door het luid gepiep van een remmende trein. Mijn boek is op de grond gevallen. Ik sta op om het op te rapen en sla mijn backpack over mijn rechterschouder.

Het treinstation van Ayutthaya ziet er fraai uit. Oude houten banken staan in rijen tegen de wanden opgesteld, de vloer is bedekt met kleurrijke tegeltjes. We laten ons in een taxi vervoeren naar een hotel dat in de reisgids genoemd staat.

'Morgen maar een verkenning,' zeg ik tegen Bob. 'Ik ben kapot.'

Het is nog vroeg als Bob en ik in Ayutthaya Historical Park tussen de oude tempels van de voormalige hoofdstad door lopen. We zijn de enige aanwezigen in het park. Door de oorlog met het voormalige Birma, tegenwoordig Myanmar, is de stad in 1767 grotendeels verwoest en is de hoofdstad uiteindelijk naar Bangkok verplaatst.

Aan de voet van de grootste tempel neem ik plaats en kijk op de kaart van de kleine stad. Er is hier niet veel meer te zien dan het tempelcomplex. We lopen een rondje door het complex en ik maak wat foto's. Als ik heb wat ik wil, lopen we naar de bar aan de overkant van het park. Mijn maag knort. Ik bestel een Club Sandwich, Bob een uitsmijter kaas. Terwijl we wachten, lees ik voor uit *De Reisgenoot*: *'Het kan zijn dat je het juiste pad zomaar bij toeval vindt, zonder het antwoord te weten op de vraag waarvoor je leeft. Met een duidelijk doel voor ogen kunnen we wel op elk moment de juiste beslissing nemen en wordt het gemakkelijker om ons gedrag af te stemmen op de gewenste richting en op koers te blijven.'*

Ik verorber mijn bestelling en we vervolgen onze weg naar het treinstation. Deze keer kost een kaartje tot mijn verbazing maar 20 Baht. Bob haalt zijn schouders op.

Eenmaal in de trein zien we het verschil. Het is er smerig, de rekken hangen bungelend aan het plafond en in het oude rijtuig staan aftandse stoelen. Ik neem plaats op een van de stoelen en kijk naar buiten. Ik zie hutten die als huizen worden gebruikt, straten die bezaaid liggen met afval en spelende kinderen langs uitgestrekte rijstvelden.

In Bangkok willen we met de Skytrain, maar die rijdt vandaag niet. Op straat houd ik een taxi aan en noem het adres van

Elegance Hotel die Bob heeft uitgezocht. Uitgeteld betreden we de Master Suite van het hotel. Het is de enige kamer die nog over is. Wat een geluk! Eerlijk gezegd, gunde ik ons ook wel een luxe hotel de laatste nacht van onze reis in dit fantastische land.

In de kamer log ik in op mijn Facebook-pagina. Nog geen uitnodiging van Nont.

'Zwemmen?' vraag ik.

Bob heeft een hekel aan zwemmen, maar dit zwembad kan hij onmogelijk aan zich voorbij laten gaan. Het zwembad ligt op de twaalfde verdieping van waar je een uitzicht hebt over de gehele stad, had de aardige dame van de receptie ons verteld.

'Kom!' Ik graai twee handdoeken uit de badkamer.

Bob sjokt achter me aan naar de lift. Als we deze uit lopen, zie ik dat het al donker is geworden. Het zwembad is schitterend verlicht. Vanaf het dak is een adembenemend uitzicht over de stad te zien.

'Wat zitten we hoog!' roep ik enthousiast. Mijn ogen gaan de horizon af. Lichtjes overal.

We bestellen een cocktail aan de bar en we raken diep in gesprek over de dingen die we hebben meegemaakt en over de mensen die we hebben ontmoet in dit land.

'Ik zou niets anders meer willen dan reizen,' zeg ik tegen Bob. 'Het geeft me zo'n vrij gevoel!'

'Ik begrijp wat je bedoelt, maar ik vind het toch ook wel weer fijn om morgen naar huis te gaan,' antwoordt hij.

Het is drie uur in de nacht als we uiteindelijk de weg naar onze suite opzoeken. We wensen de barman een goede nacht en waggelen naar de lift.

Mijn ogen vallen dicht zo gauw mijn hoofd het zijden laken raakt. Ik droom van door de herfst rood gekleurde bladeren aan de bomen en een bruingeel tapijt op de grond. Morgen vervolgen we onze weg. Terug naar Nieuwegein.

Het is een hele reis die we voor de boeg hebben. Bijna twaalf uur in het vliegtuig. Ik maak er optimaal gebruik van door de onze laatste ervaringen op te schrijven in mijn reisjournaal.

Het is tien uur in de ochtend als we arriveren op Schiphol airport. We wachten op de bagage en lopen rustig de aankomsthal door. De lange reis heeft mijn rug geen goed gedaan.

'Straks meteen mijn manueel therapeut maar even bellen,' zeg ik tegen Bob.

In de trein naar Utrecht neem ik aan het raam plaats en zie ik een vlak land vol wegen, huizen, velden en bomen aan me voorbij trekken.

'Het is altijd gek om weer thuis te komen in eigen land,' zeg ik. 'Alles ziet er zo anders uit als je even bent weggeweest.'

Bob knikt terwijl hij naar buiten staart.

Bij thuiskomst laat ik me voorzichtig in bed zakken. Ik verroer geen vin, bang voor een pijnscheut in mijn rug zoals twee weken geleden op het eiland plotseling gebeurde. Onze rode kater Hobbes springt dolenthousiast bovenop me en spint zich een ongeluk. Ik aai hem over zijn bol. Hij heeft ons duidelijk gemist. Vanuit bed bel ik de fysiopraktijk. Reinier's assistente reserveert een plekje voor diezelfde middag. Daarna val ik in slaap.

Ik word raar wakker. Hobbes ligt op het voeteneind. Ik besef ineens dat ik thuis ben.

Na de lunch kleed ik me aan en loop ik naar de fysiopraktijk aan het einde van de straat. Ik neem plaats in de wachtkamer. Mijn oog valt op de nieuwe muurschildering. Ik bestudeer die aandachtig.

'Mevrouw Stout', hoor ik Reinier zeggen als hij de wachtkamer binnenloopt. 'Jou had ik hier niet verwacht!' zegt hij met een brede lach. 'Dat hadden we niet afgesproken.'

Reinier is een prettige man. Hij is vrolijk en behandelt zijn klanten met respect en zorg.

'Zo snel kom je niet van me af,' knipoog ik.

'Ja zelfs uit Argentinië belde je me nog op, twee jaar geleden.'

'Ik was zo blij dat je daar een manueel therapeut voor me vond.' Ik zucht en leg hem uit wat er gebeurd is terwijl ik plaats neem op de behandeltafel.

'Adem diep in en uit', zegt Reinier, terwijl hij zijn vuist onder mijn rug legt.

Ik probeer me te ontspannen. Hoe zachtaardig Reinier ook is, het kraken is elke keer weer spannend. Soms heb ik het gevoel dat ik breek. Bij mijn uitademing duwt hij mijn rechterschouder voorzichtig naar achteren. Mijn ruggenwervels maken een onaangenaam krakend geluid.

'Aahhh!,' schreeuw ik uit van de pijn. Versteend blijf ik op de tafel liggen. Mijn hoofd voelt aan als een warme rode tomaat.

'Gaat het?' vraagt Reinier bezorgd.

'Nee, dit voelt niet goed,' antwoord ik. Alles duizelt als ik langzaam opsta.

'Zo'n erge pijn bij deze behandeling klopt niet,' zeg Reinier. 'Misschien moet je toch maar even naar je huisarts gaan.'

Als ik strompelend thuis arriveer, laat ik Bob weten wat er is gebeurd en bel ik direct met mijn huisarts.

'Morgenochtend half negen kun je komen,' zegt zijn assistente.

Stipt op die tijd sta ik bij de huisartsenpraktijk aan de Stormerdijkstraat.

Dokter Van der Meer onderzoekt me, maar heeft geen verklaring voor mijn rugpijn en duizeligheid. Ik moet denken aan de parasiet die ik jaren geleden in Bolivia heb opgelopen tijdens veldonderzoek voor mijn studie voor Aquatisch Ecotechnoloog.

'Ik ben net terug van backpacken in Thailand,' laat ik hem weten. 'Kan het daar wellicht iets mee te maken hebben?'

Van der Meer schudt zijn hoofd. 'Waarschijnlijk niet. Er is niets mis met je wervelkolom', antwoordt hij als hij weer is gaan zitten. 'Hij is niet helemaal recht, maar dat is die van bijna niemand.'

Van der Meer geeft een recept voor ontstekingsremmers mee. 'Deze moeten wat pijnverlichting geven.'

Weer pillen, denk ik. Die hebben de jaren hiervoor ook maar tijdelijk geholpen. Zwijgend neem ik het recept van hem aan en loop de behandelkamer uit. Ik verlaat de dokterspraktijk in uiterst

precaire toestand. Eenmaal buiten overvalt me een gevoel van onmacht. Ik ben het beu. Ik heb al jaren last van mijn rug en het lijkt alleen maar erger te worden. Ik wil gewoon weer normaal lopen en sporten zonder rugpijn. Voorzichtig stap ik in de trein naar Amsterdam. Bij het Amstelstation stap ik over op de metro richting mijn werk nabij het Waterlooplein. Ik groet mijn collega's en vertel over mijn vakantie. Het team waar ik mee werk is een echte reizigersclub. Er zijn nog maar weinig bestemmingen op deze wereldbol over waar tenminste één van ons niet is geweest.

Na het werkoverleg van die middag voel ik me duizelig en slap worden. Rechttop achter mijn bureau zitten, lukt niet.

'Ik ga even liggen in de ru ruimte,' zeg ik tegen mijn collega en vriendin Suzan.

Het is de eerste werkdag na mijn vakantie en ik wil me niet meteen ziek melden.

Ruim twee uur later wordt er op de deur van de ru ruimte geklopt.

'Esther, gaat het wel?' hoor ik.

'Eh, wat?' schrik ik op, beseffende dat ik in slaap ben gevallen.

Ik sta langzaam op om de deur te openen. Alles duizelt. Snel ga ik weer liggen op de tuinstoel die in de hoek van de ruimte staat. Er is duidelijk nog geen verbetering opgetreden.

'Hoe heb je daar twee uur op kunnen slapen?' is het eerste dat Suzan vraagt als ze binnen komt.

Ik haal mijn schouders op en doe weer een poging om op te staan. Ook mijn baas Lodewijk is inmiddels in de ruimte gearriveerd. Hij kijkt me met een ernstige blik aan.

'Ik vertrouw het niks,' zegt hij en belt meteen de eerste hulp.

'Dat hoeft niet', probeer ik nog, maar hij heeft de eerste hulp al aan de lijn voordat ik tot hem doordring.

De verpleegster die tien minuten later aan mijn tuinstoel staat, zet zonder aarzelen een spuit in mijn linkerbil. Nog meer pijnstillers.

Na een half uurtje kan ik weer opstaan.

Ik word verzocht naar huis te gaan en een afspraak met mijn huisarts te maken. De lift die Lodewijk aanbiedt, sla ik af.

'Dat half uurtje treinen lukt wel,' verzeker ik hem. 'Bob zal me wel van het station halen.'

Als ik in de trein zit, bel ik Bob dat ik er aan kom. Hij reageert verbaasd. Wanneer we hebben opgehangen, lopen de tranen spontaan over mijn wangen. Wat is er toch in godsnaam aan de hand?

Ik zet mijn zonnebril op om mijn tranen te verbergen voor mijn medepassagiers. Door de donker gekleurde glazen staar ik naar buiten.

Het regent pijpestelen.

HOOFDSTUK 2

Het morfine incident

De volgende morgen word ik wakker met een helse pijn in mijn rug. Ik kan zelfs niet huilen, omdat ik mijn energie nodig heb om de pijn aan te kunnen. Bob loopt ijsberend om mij heen en neemt even plaats naast me op het grote bed, waarna hij weer opstaat.

'Ik moet naar mijn werk schat, maar ik kan jou toch zo niet achterlaten?'

'Wil je de huisarts bellen of hij huisbezoek kan doen?' vraag ik. 'Dan kun je daarna gaan.'

Bob staat op en loopt naar de woonkamer.

'Waar heb ik dat ding nou gelaten?' roept hij hard.

Ik zucht diep om een pijnaanval te onderdrukken en sluit mijn ogen. Op een afstand hoor ik Bob met Van der Meer's assistent bellen.

'Nee, ze kan niet langskomen, ze kan niet eens uit bed.'

Er volgt een korte stilte.

'Ja, over een uur is goed.'

Bob komt de slaapkamer weer ingelopen en meldt me het nieuws. Hij aait over mijn voorhoofd en haar.

'Je bent helemaal bezweet,' zegt hij.

Ik knik met mijn ogen nog altijd dicht. Ik hoor Bob weglopen, de kraan lopen en voel enkele ogenblikken later een koude washand op mijn voorhoofd.

'Ik wacht tot Van der Meer komt,' zegt hij.

Ik knik weer en hoop dat ik weg zak in een diepe slaap. Bob loopt weer naar de woonkamer van waar ik hem hoor bellen met zijn compagnon.